

Ramte til at vokse, og man satte derfor den Bestemmelse ind, at Landstingets Medlemmer skulde være 83 — det var for Kongeriget og Hertugdømmet Slesvig — hvoraf de 18 kongevalgte, og Folketingets Medlemmer skulde være 130. Der var atter det bestemte Forhold mellem de to Ting blevet staaet fast og det var staaet saaledes fast, at man ikke kunde komme til nogen Forandring af disse Talstørrelser indtagen ved en Grundlovsændring. — Nu kom hvor nuværende Grundlov, der jo er en revideret 5te Juni Grundlov, men under stærk Indflydelse, navnlig med Hensyn til Landstingets Stilling, fra Grundloven af 18de November 1863, og den gik paa dette Punkt en Mellemvej. Den tog med Hensyn til Forholdet mellem Tingenes Medlemsantal den Position at gøre Forholdet paa den Tid til det samme, som det var efter Grundloven af 18de November 1863 — 66 staar nemlig omrentlig i samme Forhold til 102, som 83 staar til 130 — men saa traf den den Bestemmelse, at den for Landstingets Vedkommende satte Medlemsantallet fast til 66, medens den for Folketingets Vedkommende satte den Regel ind om 1 Medlem pr. 16,000 Indbyggere.

Naar man nu med Udviklingen in mente tænker paa, hvad Være vi egentlig bør udbringe deraf, saa forekommer det mig indlysende at være den, at naar Forholdet mellem Folketingskredsene forrykkes, saa kan der være to Veje for os at gaa. Er Forrykkelsen ikke større, end at den kan udfæjnes ved en Deling af en Kreds hist og en Kreds her, kort sagt ved en mindre Omordning, saa have vi den Anvisning at forandre Valglovens Bestemmelser. Men er Forholdet det, at der forudses saa store Forandringer, at man maa sige, at derved vil i Virkeligheden Forholdet imellem de to Ting fuldstændig forrykkes — altsaa s. Eks. at vi skulle op til 137 Medlemmer, idet vi jo saa vilde komme til det Standpunkt, at Landstingets Medlemsantal ikke en Gang blev halvt saa stort som Folketingets — hvilke Midler er der saa givet os, særlig dette Ting — jeg antager nemlig, at det er dette, der særlig maa vaage over, at Forholdet ikke forrykkes til dets Stade — til at sige Stop i saa Henseende? Er der givet os noget Middel? Jo, der er. Der er givet os det Middel at svare dem, der forlange de 137 Kredse. Ja vel, saaledes staar det nu, 137 Kredse, men det er en saa stor Forøgelse, at vi ikke kunne finde os i en saadan Forrykkelse af Forholdet, følgelig maa vi forlange, at den Ændring, der skal ske, tages op saaledes, at der bliver Spørgsmaal om en Grundlovsændring. Thi det er ganske forstandigt gjort af den nuværende

Grundlov, at den stiller det saaledes, at naar der er Spørgsmaal om en saa stor Ændring i Folketingskredsene, at det vil forrykke Forholdet mellem Medlemsantallet i de to Ting, saa lægger den det i dette Tings Magt — for Resten ogsaa i Folketingets Magt — at sige: nej, det er dog af den Beskaffenhed, at det bør forelægges Vælgerbefolkningen i Form af et Spørgsmaal om en Grundlovsændring. — Som de Herrer ville se, indtager jeg altsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Forståelsen af Grundlovens § 32 et noget andet Standpunkt end det, der hidtil er kommet til Orde. Jeg siger: ja, det er rigtigt, at naar der staar, at vi egentlig skulle have 137 Kredse, saa skulle vi ogsaa have det, men da det er en saadan Forrykkelse af Forholdet mellem de to Ting, at Landstinget ikke kan lade det passere, uden at det bringes under Overvejelse af den store Vælgerbefolkning i Form af en Grundlovsændring, kunne vi ikke inkludere os paa det, for derved svigte vi i Virkeligheden vor egen Stilling og komme paa Kant med Grundloven, idet vi tillade, at det konstitutionelle Forhold, saaledes som det oprindeligt er ordnet, forrykkes ved en almindelig Lov, naagtet det er lagt i vor Haand at vaage over, at det ikke sker.

Nu siger man: men det Forslag stemmer ikke med Grundloven. Nej, vist stemmer det ikke med Grundloven, det er ikke Forholdet som 1 til 16,000. Men hvordan ere vi blevne stillede saaledes her i denne Sag, og hvem er Skyld i det? Har der ikke lige fra 1870 og til op i Fjserne foreligget i det andet Ting Forslag til saadanne mindre Ændringer, hvorved vi kom ud over de værste Kalamiteter, og som man uden Betænkning kunde være gaaet ind paa den Gang? Og de Herrer vilde have staaet i en stærk Stilling, naar de havde forlangt gennemført disse Ændringer, idet det ikke kan nægtes, at det er af den Slags Ting, der maa gøres gennem Valgloven. Men det har jo ikke været muligt at komme nogen Begne den Gang. Der foreligger i den Betænkning, der er afgiven i dette Ting i Hjørnet et Redegørelse af, hvorledes Gængen blev den Gang. Nu kommer man, efter at have forsonet, hvad der den Gang burde være sket nede i det andet Ting, og siger: Nu ville vi gaa ind paa 137, og nu maa de Herrer gøre det, ellers ere de ikke grundlovstro o. s. v. Dertil siger jeg: Snit, Snat, det hører ingen Steder hjemme, thi det, som de nu komme og forlange af os, er ikke blot en Opfyldelse af Grundlovens § 32, men det er tillige, at vi skulle være med til en Forrykkelse af Styrkeforholdet, af Medlemsantallet i de to